

Dalibor Krzemppek
Mojmír

Dalibor Krzempek

MOJMÍR

Mojmír

Žít jen tak - dlouho nezvládl.

Již nadále odmítal živořit a chovat dobytek
a s bídou sdílet jeden příbytek.

Jakoby se touhou po penězích pomátl.

Proto nechal dřevěnici dřevěnicí,
a život chudáka viset na petlici.

Za brzkého zimního soumraku na cestu se vydal,
aby jeho cesta utajenou byla
a nikdo jeho směr nesledoval.

Ku staré Janské tvrzi vykračující,
aby prostého života se vzdal.

Popadané stromy v lese a vysoké závěje sněhu
nevnášely do jeho kroků něhu.

Štiplavý mráz na jeho již zkřehlou kůži dorážel,
jediný obraz.. Obraz zlaťáků jej poháněl.

Dlouho na rozcestí se rozhodoval,
před kým by v malém šenku orodoval
o trochu jídla a tepla.

„Jako budoucí psanec nelze však tvář nikde vystavovat,
aby oprátka mi krk rychleji neobepla..“

Zmožen mrazem a oslepen hustou vánicí,
jakoby vyšší síla mu v cestě bránící...

„S kým se to do boje, krajino, ženeš?
Myslíš, že nade mnou vyhraješ? „vzkřikl.

„Jen co jednou budu tobě vládnout!!“

Jako by za kouzelný provaz nejvyšší zatahal
vánice sílila.

Sílila tak, že dech v ní sotva popadal.

A stále prudší vichr vál.

Jako by se Bůh rouhajícímu člověku smál,
o své existenci vědět dal!

„Copak se mi Bože vysmíváš a co to se mnou hraješ??“

„Každým krůček k cíli jsem blíž,
i když mě mrazivým větrem bičuješ!“

V tom bezvládné tělo neznaboha nechtělo už dále jít,
už snad ani nechtělo žít,

mrazivé příkoří pocítit.

Nevěděl už, kde se lesem motá,
začal litovat proti svatým slova.

I když se začal vichr uklidňovat,

pozbyl sil v pouti pokračovat.
Jako hadrová loutka
bez vzdoru do sněhu se zabořil.
Jen jeho zelený plášť v bílém závoji slabounce zářil.

Světlý plášť byla jeho spása a naděje..
„Co se kolem mě děje“..
Jakoby z dálky slyšel svět:
„Snad ráj či peklo?“,
Bál se pravdě do očí pohledět.
„Zlým člověkem jsem byl, neuctivým, drzým, koho šlo,
toho oloupil..“
„Záhořovo lože nebo bezedný žejdlík síry? Proč jen jsem sešel
z víry“.
Hluboké hlasy smíchem ho z nářků přerušily.
Jak čerti by mu do hlavy bušili.
Pomalou oči otvíral a po vlhké místnosti zrakem pobíhal.
„Kdos jsi a cos tu hledal?? Sám ses přece proti nám nedal?“,
hromový hlas zamumlal s dvojitou ozvěnou.
„Peníze u sebe nemáš, vzít ti není co.. Proto si s tebou pohraju
a z okna jedním šípem zabiju.“
Dlouhatánský smích přerušila Mojmírova zlost.

„Mám vašich pošklebků dost! A čím jsem to vůbec host?“
Mojmírovo čertění se tlupu jen pobavilo a vůbec netušil,
že do svého cíle dorazil...

„Tlupa zbojníků Janské tvrze“, se představili
a tučet tvrdých ran si pro něj připravili.

Na pokraji sil Mojmír koutkem procedil,
že o jejich život by se rád podělil..

„Vydávám se k vám, abych mohl s vámi loupit a přepadat.“

Neměli k Mojmírovi za mák důvěry.

„Koho jsme to ze spárů smrti u cesty zmrzlého vytrhli??

A proč ti rovnou srdce nepropíchlí?“

Toť nad Mojmírem závěry..

Považovali ho předem za zrádce–„Ten musí viset na oprátce..“

Už smyčku na nádvoří chystali,

umluvit se však nechali,

že s radostí s nimi bude krást.

„Proto jsem zde cestu dlouho vážil,

málem zmrznul a na ledové skále málem vaz si srazil.“

„Zkusíme ti malou šanci dát,

zda aspoň starou bábu dokážeš okrást“.

„A mladému žebrákovi jediný zdravý úd zlomit,
když bude o svůj mizerný život žadonit.“

Mojmír se až tak zlým neviděl.

I pro něj byla by taková zkouška moc.

Ostatně už se sem jednou vydal a nevěděl,

zda by jinak přežil ještě tuto noc.

Zbojníci jako před kejklířem se Mojmirovi smáli,

aby co největší strach mu nahnali.

Den jeho zkoušky zanedlouho se naplnil.

Kapkou medoviny se zprvu posilnil,

pak nezdráhal se ničeho.

Kdo padl do pasti, k tom choval se jako zvíře.

Tvrdým zbojníkům chvílemi až k nevíře.

Koho chytli, toho oloupili a pobili.

Když museli s nelehkostí v srdci i zabili – To faktem jest.

Nechápali však a nevěřili, že Mojmír to se stařenou myslí vážně.

A že zmrzačenému žebrákovi bičem nadělá z kůže trásně.

V Mojmirovi jakoby ale sám ďábel dřímál,

když ucítil lup, jen aby v hrsti stříbrňák třímál.

Nakonec jej mezi sebe přijali.

Jako lapka osvědčil se znamenitě

už jen proto, že děsil se,

aby nepadl zas chudobě do sítě.
Na obchodní stezce naloupit, panečku, se dalo,
peněz o jakých se mu ani nezdálo.

Trvalo však, než si říci dal,
aby ubožáky nepřepadal.
Se zbojníky se mu žilo vesele,
a když se trošku zklidnil, měli ho i za přítele.
Sotva za jeden úplněk věděl o všech vše-
Vlastislav co vykrádal kostel během mše,
Petr odmítl platit desátek, Závaš vzepřel se robotě.
Václav ukradl slepici, aby nakrmil hladové dítě.
Bořivoj z biskupské stáje koně si odvedl,
Matěj, hostinský, co pány několikrát podvedl.
A ještě několik v jádru dobráků,
co nechtíce někomu život zkrátili
či hrstka uprchlých žoldáků,
jenž víru ve svého krále ztratili.
Někteří si měli těžký žalář zevnitř prohlédnout,
jedni na laně katovi do očí pohlédnout.
Proto útěk a život odstrčený si zvolili
a ochátralou Janskou tvrz podvolili.
Kdo ví, kde je konce panstvu, co v ní žila,
nejspíše návštěva moru je zahubila.

Mezi zbojníky však žádný hledaný vrah nepobýval,
zabíjeli až jako lapkové z donucení.
Ve vsi nebylo možno s prohřešky pobývat dále,
zastihlo by je právo všemocného krále.
Jen Mojmir, když nality byl vínem a medovinou,
chtěl vynikat svoji na oko prašivinou.
Kolik dříve lidí zabil, se kasal
a proti Bohu slova hlásal.
Zabil přitom leda jen slepici z nutnosti,
až hlad mu nažíral vnitřnosti.
Aby mezi ostatní lépe zapadl,
rád si mnohé přibarvil,
většinu spíše akorát tak pobavil.
Žil přitom s myšlenkou, že mu baští, jaký je darebák,
a od radosti z toho si pískal.
Přitom kdyby raději mlčel,
snad víc by si bandu získal.
Hlavně pro fakt, že nikdo až zas z takové špíny se nekál.

Odhodlaně Mojmír vozy a panstvo přepadal,
někdy se zdálo, jakoby i zabíjení si snad užíval.
Pět pážat se dvěma cizími pány
na nocleh se ptali u Janské brány.
Nikdo z pánů netušil, na čí vrata zabušil.
Než se pánové naděli,
malým okénkem ze sklepa hleděli.
Pážatům do jednoho ruce svázány,
na palouček byli nahnáni.
Kdyby rychle neutekli,
Mojmírovými šípy byli by protkáni.
Páni riskovali svými sliby pomsty.
Našli proto skon zavěšeni za trámy-
jaká to sláva pro lačné vlčí tlamy.

Začínalo se ubírat na podzimní slunovrat,
když v životě měl nastat obrat.